

Отминала — друмътъ по ярко бѣлѣе;
небето по-модро надъ нивя свѣтлѣй;
Балкана по ясно се татѣкъ синѣе —
омарата бавно трепери, гаснѣй...

VIII.

Повѣва вечерникъ; ниви разлюлени
на дълги талази въ свѣтли ширини,
нашепватъ си тайни думи съкровени —
на тълпи се гонятъ буйнитѣ вълни.

Вълнуватъ се, шушнатъ, кланятъ се игриво
подъ сѣтнитѣ лъчи на майския день;
до като край синуръ щуреца сънливо
вечерня молитва запѣй вдѣхновенъ.

Вечерникътъ леко дневний шумъ отвѣва;
нивята се губятъ въ вечерния здрачъ;
отъ къмъ село нѣгдѣ пѣсень се отпѣва,
проточена пѣсень — прилична на плачъ.

Отдавна неспомнятата пѣсень се повтаряше
въ памятьта ми дума по дума, слуцана отъ незна-
енъ нѣкогашенъ пѣвецъ, край извора на Неюв-
ската кория. Пѣсента отъ думи се прилѣ въ пѣ-
сенъ на гласъ и стори ми се, че чувахъ оная про-
точена, тжжна пѣсень, която въ деня на Русалиитѣ
чухъ да се носи надъ село и да замира като сте-
нание на душа, подтисната отъ робско минало.

И замислихъ се за сѣдбата на роденъ край.
Моята мила родина, красива като блѣнъ, обаяна
като приказка, ала всѣкога нещастна!

— Кога ли и за този хубавъ край ще слѣнце
да изгрѣй?